

konferenco, na kateri bi se vse te zadeve rešile. Ako bi Rusija pričela trobiti v balkanski rog, morala bi priskočiti Nemčija. Avstro-Ogrski na pomoč in evropska vojna bi nastala. Upajmo, da bodo avstrijski diplomati to nesrečo preprečili. Za zdaj je na vsak način opaziti, da delajo vse prizadete države (tudi naša seveda) izredne vojaške priprave.

Vedno več naročil

prihaja na naš kmetjski koledar. Opozarjamo, da letos ne moremo napraviti še druge naklade. Kdor bi torej zamudil pravočasno koledar naročiti, ta je sam odgovoren, ako ga ne dobi. Koledar se dobi proti naprejplačilu za vse skupaj 70 vinarjev.

Dopisi.

Sv. Barbara pri Borlu. Delovanje klerikalnega izobraževalnega društva pri Sv. Barbari (oziroma društvo Jakca Rabuzeka) ima že več slabih uspehov. To društvo ima nalogo zatirjati nemški jezik in nemški pouk na tukajšnji šoli, čeravno želimo kmeti, da bi se naj v šoli otroki nemški jezik podučevali. Pa žalibog, klerikalci, duhovniki, in prvaški učitelji ne pustijo tega si v glavo strti. Le malo potrpljenja in dosegli bomo mi kmeti našo željo. Bodemo že vidli, ali je dovoljeno hujskati proti nemškemu poduku? Koliko otrok se mora potlej ko šolo opusti, zalovati in togotiti, da se niso svetovnega jezika priučili? To najbolj razvidimo pri fantih kateri se učijo kake obrti ali pa pozneje pri vojakih. Kako bi potrebovali nemščine za svoj stan, pa čisto nič ne razumijo. Tudi pri vinskih kupcih, ki so večinoma Nemci, bi potrebovali nemščine, da bi lahko svoje pridelke prodali. Letos žalibog še imamo dosti dobrega okusnega vina, pa ker pa Nemcev ni, še ga večinoma vsi posestniki imamo. Največ pa je krivo, da ne pridejo nemški kupci sem, to da se preveč hujska od klerikalne in liberalne strani. Pa enkrat vendar naj bode konec temu hujskanju. Saj je za nas vse to v korist. Torej, bodite pametni vsi skupaj in ne bode, ga nobenega sovraštva več med vami. Tudi v svetem adventnem času se, pa spokorite, da smemo po vrednem pričakovati rojstvo našega gosp. Jezusa Kristusa. Opušтите vse prepire in živite tako, kakor nas uči gospod Jezus Kristus. Ljubi Boga nad vse, svojega bližnjega pa kakor sam sebe. To si zapomnite dobro, in videli boste, da ne bo več preprirov. Saj razumete kaj ne? Bodite vendar ljudje pa ne živina. Toliko za zdaj, dragokrat več.

Frankolovo. Dr. Koderman. Prav izvrsto je bil naš bivši prevzetni in bahasti Kodermanček v zadnjem Štajercu popisani. Tudi nas, ki smo z njim vzrastli in narodno šolo obiskovali, je pozneje kot dijak vedno bolj vse preziral, ter se obnašal, kakor da bi že bil najvišje učenost in čast dosegel. Prav težko nam je bilo, ko sta se pred nekaterimi leti njegov mirni in ljubeznivi oče in sestra od nas preselila v Polzelo, a veseli pa smo bili, ko smo se njegovega sina, tega ošabneža, znebili. Poznal je ta imenitnej samo sebe, a druge je le kritikoval, ker se nismo po njegovih ukazih ravnali, ter nikoli dosti liberalni in slovenski bili. Ljubi oče ga je večkrat opominjal: „Le tiho in miren bodi sinček, ti še ne veš, kaj se reče kruh služiti!“ Skakal, divjal in hujskal je vedno se svojo palčico, kakor da bi to že njegova služba bila. Srečen pa je bil, ker je imel izvanredno dobrega četa, nadučitelja. Četudi je ta njegov sin kot dijak zaradi svoje strogosti v šoli zakrivil, da se je dal oče prerano upokojiti, ter mu stem veliko škodoval, je vendar oče še vse za njega žrtvoval, da bi le sin svoj cilj dosegel. No pa sedaj ima v zahvalo pravega hujskajočega petelina. To se mirnemu očetu, dasitudi zvestemu Slovincu, gotovo ne dopade. Pa bo prišel čas, prej ali slej, ko se bo ta visoki g. doktor še rad ponizal.

Sv. Martin pod Vurbergom. Vsak pošteni avstrijski državljan se je spominjal preteklo sredo, to je bilo na dan 2. dec. t. l. da se je

udeležil božje službe, ktere so se brale večinoma po vseh cerkvah naše države. Komu pa ni bilo mogoče, se sv. maše udeležiti, pa je z navdušenostjo klical proti Bogu: hvala Tebi, da si še nam ohranil našega vladarja, našega presvitelega cesarja Franc Jožefa, kteri danes obhaja veličastni praznik 60-letnice svojega vladanja. Zato so se tudi naši dosluženi vojaki zbrali (namreč veterani), pod svojo zastavo, v sredi fare, v lepem številu. Posebno veselo bilo je videti taiste, kateri so že stali na bojiščih za svojega cesarja, za svojo domovino; stem so pokazali navdušenost, in ljubezen do svojega vladarja, da so prihiteli na ta dan pod veteransko zastavo, in so pod zbranim poveljnikom korakali, še kot hrabri vojaki, proti cerkvi, in so tamkaj molili za njega Veličanstvo, da bi še ga ljubi Bog mnogo let nam ohranil kot vladarja. Ravno tako so tudi naši gosp. učitelji zbrali šolsko mladino pod svojo zastavo, s katerim so že kot otroci pokazali, da ljubijo svojega cesarja in mu hočejo biti zvesti in pokorni; zato so tudi zapeli po božji službi cesarsko pesem. Torej bodimo mu vedno tako zvesti, branimo mu njegovo podedovano krono v vsaki sili, stopimo radi tudi takrat pod zastavo, kedar nas pokliče domovina pod orožje! Torej čestitamo k 60-letnici njegaj Veličanstvu presvitemu cesarju Franc Jožefu I.

Vsi državljani ljubimo ga
Našega Franca Jožefa,
Zdraženi v edinosti,
Dokler bo stala Avstrija!
Viribus-Unitis.

Slovenska Bistrica. Okrajna šparkasa v Slov. Bistrica obhaja je 2. t. m. 40 letni svoj obstoj in položila obenem temeljni kamen za cesarja Franc Jožef I. jubilejsko šparkasno poslopje. Ne moremo se popečati natančneje z zgodovino te šparkase. Ali najvažnejše točke naj posnamemo slavnostnemu listu. Pod predsedstvom g. Karla pl. Formacher stavil je dne 12. junija 1867 na obnem zboru okrajnega zastopa g. dr. M. Detitscheg predlog da se ustanovi okrajna šparkasa. Predlog je bil enoglasno sprejet. Od ustanovitelj privoščila je usoda le g. V. Sternberger, da doživi 40 letnico tega zavoda in se udeleži slavnosti. Poslovati je pričela šparkasa 3. decembra 1868; bila je to 22. v naši kronovini urešničena hranilnica. Tekom 40 let se je sprejelo skupno 10.525.059 krón vlog; kar je dokaz zaupanja, ki ga ima šparkasa med prebivalstvom. Visokost hranilnih vlog dokazuje prvič, da je šparkasa zmisel za štedenje med ljudstvom pospeševala, medtem ko je bila drugič v položaju, ugoditi potrebam po posojilih v izdatni meri. Bilo ji je mogoče, nabrati rezervni sklad, ki zvezi s popolnoma varnimi posojili na zemljiščih in drugimi posojili daje popolnoma sigurnost, da so v šparkasi naloženi denarji varni pred vsako nevarnostjo. Kadar je bilo treba pomagati proti bedi in revščini, je bila šparkasa vedno prva; podarila je v dobrodelne in splošne koristne namene v okraju Slov. Bistrica skupno 108.319 K. Ako se oziramo zdaj po preteku 40 let na delovanje tega imenitnega zavoda, potem smemo trdimo, da je rešila eno gospodarsko nalogo, ki so si jo stavili ustanovitelji popolnoma in zvesta svojemu načelu. Šparkasa se bode i znanprej razvijala. Dal Bog, da bi vedno cvetela in se razvijala v prid ljudstvu v slov. bistriškem okraju!

Vuzenice (Saldenhofen). Naš občinski predstavnik je menda za barve slep. 29. p. m. izdala je občina cirkular, v katerem se je prosilo, naj se hiše ob priliki jubilejskih slavnosti naj ne okineča z narodnimi zastavami. Tudi tukajšnji restavratir g. M. Germuth je razobesil v tem zmislu 1. t. m. črno-rumeno zastavo. Kako se je vsled tega začudil, ko mu je prinesel 2. t. m. zutraj hlapec občinskega predstojnika Antona Mravlak (občinske sluge pri nas nimamo, temveč sin predstojnika Hemerle deli to službo s hlapcem) to-le pismo: — „Št. 950/2. G. M. Germuth, najemnik železniške restavracije v Vuzenicah! — Nalaga se Vam tem potom, da odstranite takoj iz okna Vaše hiše visoč državnomoško (črno-rdečo-rumeno) nacionalno zastavo, katero ste vkljub prepovedi občinskega urada razobesili; drugače se bode vporabilo druge korače. — Občinski urad Vuzenice, 2. 12. 1908. Župan: Mravlak.“ — Da naš župan ni poseben modrijan, je splošno znano, ali da je tako slab

v koledarju, da ne zna razločiti niti cesarske od nemško-nacionalne zastave in da vidi 2 barvi za 3, tega se pač od njega ni mislilo. Morda si je svoj želodec tako z „mezerle in 8. labeljni“ napolnil, da mu je to v glavo udarilo. Ali oprostimo mu. Ali da njegov sin Hemerle niti do 2 šteti ne zna, ko je vendar dolga leta hlače po šolskih klopih v Mariboru trgal, to je žalostno in prava blamaža za občino. Kajti ti „narodnjaki“ so dobili na njih neopravičeno pismo precej jasni odgovor, katerega si bojejo pač zapomnili. Hahaha!

Hajdin. Tukajšno učiteljsko je proslavljalo s šolsko mladino 2. decembra zelo lepo cesarjev 60 letni jubilej. Ob 1/9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri so bili navzoči med drugimi pobožnimi člani krajnega šolskega sveta s svojim načelnikom g. Strasschillom in občinski predstojniki z odborniki. Po sv. maši se je vršila cesarjeva-jubilejna slavnost v šolskem poslopu v navzočnosti č. g. duhovnikov in zgoraj imenovanega oblastva. Po znamenitem govoru g. nadučitelja so otroci izmenoma popevali cesarsko in domovinske pesmi in deklamirali na jubilej nanašajoče se pesmi. Po končane slavnosti so bili otroci pogoščeni. Pohvaliti moramo, da je bilo šolsko poslopje lično okinčano, da so otroci v cerkvi kakor v šoli krasno popevali in razumljivo deklamirali; zato gre učiteljsvu vsa čast in zahvala.

Iz Rogoznice. Neki mož je roko podal nekemu Nemcu; za to dejanje so ga neke stranke ljudje skoro na vislice obsodili. Ker pa je mož neboječ, si upa še naznaniti, da je celo Italjani, ki ni naše krone, roko podal in sicer večkrat. In kaj še, še celo židovu, ki ni naše vere je roko, podal. Kaj bojo neki zdaj sklenili? Gotovo bojo rekli, da ta mož ni pri pravi pameti in da je nor, ker misli, da je res vsak njegov brat. Sedaj so pravo zadeli, ker smo si po Adamu vsi brati, vsi otroci očeta, ki je v nebesih in vsi dediči nebeskega kraljestva. A. H.

Iz Polenšaka. Prosimo, gospod Šori, kje je red pri pošti? Vi vedno pravite, če pride kdo pred osmo uro zutraj, ali pa po šestih zvečer, da ni tedaj vaša ura; in tedaj sploh nikomur niti dopisnice ne date. Mi pa Vas vprašamo kje je tukaj natančnost, ki mora na pošti biti. Prvič, če Vi eno reč na pošti zadržite in jo mest v Polance v Bratislavce hočete izročiti. In ko vam potem dotičnik v Bratislavcih noče odvzeti, ker je pošten češ da spada v Polance dotičnemu ki se ravno tako piše. Vi pa te reči le ne oddate lastniku, ker je baje naprednjak in si mora on sam pozneje, ko izve po drugih, da je za njega nekaj na pošti iti po to reč in jo še z nevoljo dobi. To je torej red, da leži stirnajst dni na pošti a Vi še lastniku to ne sporočite?! Dalje je potem to red, da nujno pismo, katero se odda 18. na pošto in bi moralo priti že 20, pride še le 29. Torej gre pismo iz Ptuj na Polenšak 11 dni?! Potem pismo; ki se je dal 15. na pošto v Ljubljani, dobi lastnik na Polenšaku 29. Pismo torej gre iz Ljubljane na Polenšak 14 dni?! In to je red na pošti, ki ga g. Šori zahteva. Torej g. Šori, držite se reda! prej Vi, potem ga še le drugim vsiljujte. Odslej Vam bomo malo bolj natanko gledali na prste in se ob prvem neredu neke druge zglašili, kar sicer za Vas ne bo prijetno. Za sedaj Vam se prizanesemo. Na svidenje torej prihodnjič! Več posestnikov.

Leitersberg pri Mariboru. Knam se je preselil nek viničar z Kamce kateri vbogi je bil primoran hitro od službe iti. Kakor smo zdaj zvedli je namreč znan, in klerikalni priljubljen finančni komisar dr. Jože Povalej neko posestvo kupil. Vbogi viničar prejšnjega posestnika je moral nekaj časa potem v mrzlem času novo domačino iskati in jo je tukaj našel. Taki so klerikalci. Srce do vbogega, revnega človeka nimajo. Od strehe mora iti, in naj bode še tako slabo vreme. Tista viničarija je bila prazna. Na to je potem klerikalni to posestvo prodal in čez 4000 K dobičak v svoj masten žep hranil. To je že kaj, 6000 K posestvo kupiti in par tedni z dobičkom čez 4000 K oddati. Tako je zdaj znan klerikalni kandidat postal „Grundceerstükler“. Vsak pošten človek in državljan se zdr. studno posestva razmesariti. Mi pa le še prašamo, če ima c. k. uradnik toliko časa, z takimi rečmi se pečati. Mi viničarji smo pretekli teden dobili zopet od prijatelja za Korošca la-

skavo vabilo, naj se mi nedeljo, 29. novembra k nekaki seji udeležimo, katera je za nas zelo koristna in važna. Sicer jih je šlo k seji več pa večinoma je le radovednost taj rekla. Mi tako dobro vemo, da od klerikalcev nimamo kaj dobrega pričakovati. Njeno srce je preveč kamenito za reveža. Velikokrat smo se že prepričali tega na lastno škodo. Bolj mehko srce ima še najbolj trdi mesar kakor najmekhi klerikalci. Saj tudi dobro vemo, da najslabše se godi takim viničarjem in delavcem, kateri so primorani služiti pri farjih in klerikalcih. Da so nas zopet vabili, so krive nove volitve v dežni zbor. Lani kakor so bile volitve razpisane, smo tudi dobili vabilo, zdaj po novem letu so volitve dobimo zopet vabilo. Če bi bilo to slučajno? Vsak, kateri še ima lastno misel, ve zakaj se gre. Nas bi radi imeli, da bi klerikalno volili, za nos vodili. Mi viničarji z lastni misli, vemo dobro, za katerega moža bomo glasovali, gotovo za klerikalca ne. Čudno je tudi, da več mojih znanih viničarjev že en par tednov „Sl. Gospodarja“ brez plačila dobijo. Zakaj li? Do volitve ga bodo dobili, potem pa nič več. Pri tej kupčiji dr. Povaleja smo zvedli kamenito srce klerikalca. Naša škoda bi bila, če bi klerikalca volili. Hvala Bogu da smo mi viničarji bolj svobodne misli, kakor večina kmetov.

Radiše na Koroskem. Ljubi naš Štajerc! Od mnogih krajev prinašam nam novice, se bojuješ za naše pravice ves čas in neprenehoma, samo od našega kraja nudiš dragim čitateljem le redkokdaj kaj od našega boja. Kdo da se bojuje in proti komu smo in moramo biti ves čas in vsaki priložnosti postavljeni v obrambo, je umevno. Kakor povsod, tako tudi pri nas se baha in ob misli gospodariti prvaška stranka, pod načelstvom črne farske. . . . Da obstoji pri nas dvojno društvo, je dragim bralcem znano. Mi imamo namreč našo požarno brambo in prvaška stranka ima svojo kat. (?) slov. izobraževalno društvo, katero ne mnogo, a vendar toliko deluje, da ni in tudi ne more biti pravega mira in prave ednosti med nami poštenimi kmeti. Kdo je vzrok, da ni pravega mira v župniji? Kdo je vzrok, da nimam jaz, kot dopisnih teh vrstic pravega mira, katerega si že davno želim? Če premišlujem na to ali na ono stran, povsod pridem na to, da je vzrok prvaška stranka. Ker bi pa potreboval preveč prostora, nočem vse natanko popisati, hočem namreč vzeti samo nekatere točke. Ko je prišla enkrat prvaška stranka že čisto na pasji dr. . . . ni se jo g. župnik ni upal več voditi, si je ta možak zmisli drugače. Misli si je, drugače ne gre, jaz moram dobiti na mojo stran človeka, v katerega imajo ljudje zaupanje in kateri je od vseh krajev spoštovan. Seveda ne gre to tako hitro, morda pa po malem vendar kaj izda. Ah pustil bom kat. (?) slov. izobraževalno društvo na cedilu in se bom pridružil požarni brambi in njegovi stranki. In tako je tudi naredil. On si misli da ima že ptico v pesti, pa se popolnoma vara. Mu samo rečem, ker ni bil zadovoljen z Lojzecom, ne bo imel sreče, da bi bil z Jožekom. Ne nikdar. Kdor ne spoštuje vinarja, tudi ni vreden goldinarja. Župniku podamo danes samo nekaj besedi na srce, da on opusti enkrat politiko in ne misli, zdaj bom tako ali pa tako naredil, ker se v dejanju nikarkej ne upa in tudi ne more narediti. Pogledal bi ljube večkrat na ljudi, ki spavajo pod njegovi strehi. Saj se v dosti krajih prigodijo največji sv. . . . je v farovžih. Naj bi oskrboval naprej svoje cerkvene dolžnosti, kot so jih drugi in kot se v eni poštini župniji spodobi. Župnika vprašamo, kaj hoče narediti s par fantami in z nekaterimi neumnimi kmeti, in še teh nima, lahko rečeno z starimi „babami“. Saj g. župniku ni bilo in tudi ni po volji da bi delali vsi za enega in eden za vse. On skrbi za svoj žep, zakaj bi pa tudi ne mi? Uči nas kar se spodobi in kar se sliši, te bomo pa tudi poslušali in stori kar je tvoja dolžnost, bomo pa tudi mi storili, kar je naša dolžnost. Naznanim njemu kot celi prvaški stranki, da imam jaz kot dopisnik teh vrstic poleg mojega dela, posebno zdaj v dolgih zimskih večerih, časa dovolj spraviti še marsikaj na svetlo. Če nas g. župnik ne bode, oziroma ne bo hotel razumeti, mu bomo podali zdaj k Božiču ali pa k novemu letu še kaj bolj mastnega. — Jaz sem pa tisti, ki sem

se pustil dosti dolgo voditi za nos, a zdaj pa ne več.

Podgorje v Rožu. (Lep patrijot!) Na predvečer jubilejskega praznika priredila je tukajšna požarna bramba bakljado z muziko, katere se je vse prebivalstvo udeležilo. Na vaškem trgu imel je naš nadičitelj g. Karl Samornigg pred cesarjevim kipom lepi govor. Vse hiše so bile slavno razsvetljene. Samo naš vaški duhovnik je menda pozabil, da je še na Avstrijskem. Župnišče je bilo temno, na čemur se je prebivalstvo seveda zelo zgražalo. Posebno in splošno nevoljo pa je zbudilo ravnanje tega duhovnika drugega dne. Kajti temu gospodu se ni zdelo vredno, pririditi ob priliki 60 letnice velike maše. Bila je navadna maša in ko so po prečitaniu maše ljudje pričeli peti cesarsko pesen, pustil je župnik luči ugasniti in je odšel od oltarja. . . . Kdor se spominja iztrganja križa iz pokopališča, ta se pač ne bode čudil, da je naš župnik takega dejanja zmožen in to na tisti dan, na katerem želja našim ljubljenskim vladarju milijonev src srečo. . . . To so črni patrijoti in voditelji ljudstva! Stari Podgorjane.

70 vinarjev

stane „Štajerčev napredni koledar“, ki obsega

128 stran

na katerih je objavljenih skupno

39 doneskov

in poleg tega še krasna

cesarjeva slika

ter 11 drugih slik.

Cenejšega in boljšega koledarja ni, torej hitro posežite ponj!

Cenjeni volilci obrtne in trgovske zbornice v Gradcu!

V kratkem se vršijo volitve v trgovsko in obrtno zbornico v Gradcu. Razglasila se je od neke strani že nedopustna kandidatura, ki ne zadostuje ne mestu ne okraju Ptuj.

Ptujski okraj šteje 50.000 prebivalcev in plačuje na leto 350.000 K državnega davka. Ta okraj torej ne more ostati brez zastopstva.

Skozi 12 let sem nas je zastopal v trgovski in obrtni zbornici ptujski župan gospod

Jos. Ornig.

Mi se mu zahvaljujemo na tem mestu za njegovo delovanje v prid trgovskega in obrtniškega stanu.

Ker vemo, da ni boljšega moža za to mesto, da ni boljšega zastopnika naših interesov, zato opozarjamo volilce, ki so že dobili tozadevno legitimacijo, naj jo izpolnijo na ime našega kandidata.

Jos. Ornig, župana v Ptuj.

Ptuj, 8. dec. 1908.

Za zvezo obrtnih zadrug v Ptuj: A. Scheichenbauer. — Obrtno društvo, Ptuj: K. Kratzer. — Zadruga kovinarjev itd.: A. Scheichenbauer. — Stavbinska zadruga: J. Wressnigg. — Zadruga čevljarjev, krojačev itd.: Persil. — Zadruga mesarjev itd.: Nekola. — Gostilničarska zadruga: Rossmann. — Zadruga mizarjev itd.: R. Löcker. — Zadruga mlinarjev, pekov itd.: A. Koss.

Novice.

Pane Kloufač. Mož, ki sliši na to ime, ni morda kakšni posebno duhoviti junak. Tudi ni znameniti iznajditelj ali imenitni vojskovodja. Ne, pane Kloufač je človek z navadnimi možganami. Odlikuje se edino po dveh lastnostih: po svoji brezsrčni jezičnosti in neotesanosti v politični hujskariji in po svojem brezvestnem deželnem izdajstvu. S svojo vsiljivo jezičnostjo vstvaril je pane Kloufač na Češkem neko „češko-narodno-socialno stranko“, ki obstoji po svoji večini iz poulice druhali in srmkolinskih pobalinov. S pomočjo te druhali,

ki ima kot „program“ edino besedo „škandal“ postal je pane Kloufač državni poslanec. In s pomočjo državnoborskega mandata, ki mu daje imuniteto ali nedotakljivost, postal je pane Kloufač eden najbrezobzirnejših voditeljev miru in pametnega dela v državni zbornici. Državnoborske počitnice pa je porabil ta človek za — rajžo v Beligrad, kjer se je navdušeno ogreval za srbske kraljemorilce in je besno napadal svojo lastno domovino avstrijsko. Treba pomisliti, da nas ravno sedaj ne loči veliko od vojske z Srbijo. Vsaki drugi človek bi prišel vsled takega dejanja pred sodišče in bi bil obsojen zaradi veleizdaje; kajti vraga, slaba bi bila država, ki trpi v svoji lastni sredi največji svoje škodljivce. Ali pane Kloufaču se ne zgodi ničesar; on je — nedetokljiv. . . . In vender se se mu ji nekaj zgodilo, pa ne od strani oblasti, marveč od strani Dunajčanov. V svoji nedoseženi predrznosti prišel je ta češki „bajaco“ namreč pred kratkem v dunajski „Rathauskeller“. Ljudje so ga izpoznali in nekdo je zavpil: „Silentium! Tukaj sedi Kloufač!“ To je vse goste razburilo. Eden je stopil k njemu in dejal: „Mi smo v nemškem mestu Dunaj in med nami nima takšni deželni izdajalec prostora. Vun z njim!“ In krepke dunajske roke so postavile pane Kloufača na ulico, kjer ga je nekdo še izdatno prelasal. Pane Kloufač jih je dobil približno tako po svoji širokoustni češki butici, kakor jih bode dobila Srbija, ako bi res pričela vojsko. Zakaj to pripovedujemo? Prvič zato, ker je sramotno za celo avstrijsko državo, da zamore biti navadni deželni izdajalec pri nas državni poslanec. Drugič zato, ker bi ta dogodek kmalu državno zbornico razbil; kajti tam so pričeli pristajati Kloufača vsled tega razbijati, da bi prišlo kmalo do pretepa. Tretjič pa pripovedujemo to vsled tega, ker so naši prvaški poslanci s tem deželnim izdajalcem Kloufačom v najtesnejši prijateljski zvezi. In dr. Benkovića na primer ne loči ničesar od Kloufača. . . . Avstrija stoji morda pred vojsko. Predno bi vojska pričela, treba bode vse deželne izdajalce za useša prijeti in iz našega doma vreči ter pošteno prelasati.

Črno-rumena zastava je cesarska in združuje pač vse avstrijske narode. Le panslavisti jo sovražijo iz dna svojega srca. Poročali smo že, da ob priliki praznovanja 60 letnice cesarjevega vladanja v raznih spodnje-štajerskih mestih in trgih prvaški voditelji niso razobesili niti ene cesarske zastave. V Pragi so z našimi prvaki zvezani češki panslavisti na dan cesarjevega jubileja raztrgali in sežigali cesarske zastave. In češki voditelj poslanec dr. Kramar je izjavil v državni zbornici očitno: „Kaj pa je črno-rumena zastava? Nič drugega nego „anakronizem“ (nekaj, kar je proti zgodovini, kar spada v staro šaro!). Bila je zastava do leta 1867. Danes nimamo več avstrijske države, temveč le še kraljestva in dežele. Jaz poznam poleg zastave dinastije le še barve kraljestva Češke, ker smo pred vsem in edino češki patrijotje.“ — Ta češki voditelj, s katerim se strinjajo vsi panslavisti in tudi naši slovenski prvaki, s katerim je romal n. p. slovenski župan Hribar v Petersburg, — ta Kramar je torej izjavil, da nima črno-rumena zastava nobene veljave, da avstrijske države ni več, da so Čehi edino češki in ne avstrijski patrijoti! Holah, prvaki, povejte, ali hočete slovensko ljudstvo tudi v tem duhu izgajati? Ali hočete tudi vi črno-rumeno zastavo sežigati? Na dan z odgovorom!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Predrznost panslavističnih visokošolcev v Gradcu. Piše se nam: Čehu in Italijanu se je razlil žolč nad Nemcem, prvemu v „zlato Prahi“, drugemu na Dunaju. Tej druhali so se hoteli pridružiti tudi sinovi slovenskih prvakov v Gradcu, češ, da dobe tudi oni z revolverji kakor Italijani univerzo v Ljubljani. In res! Kar oblegajo nekega lepega dne z grozovitimi gorjaci nemško univerzo v Gradcu. Bila je cela godlja skupaj: Srb, Hrvat, Pemak in Slovenec, tako da eden drugega ni razumel. Deputacija, obstoječa iz štirih starejšin — iz vsakega rodu eden — je zahtevala od rektorja dvorano, kjer bi se vršil shod za ustanovitev jugoslovanske univerze. Rektor temu seveda ni ugodil, rekoč da nemško